

קרב עז נטוש ברגע זה במדינה. יש בו גילויים של עיוניש ותעוזה עילאית. וגם של פחדנות ושל השתמטות. במרכזו עומד הטבור. המאבק החל כאשר פתחו בנות ישראל את שבועוני-האופנה הזרים, ומצאו בו יצירה חדשה של האופנה העולמית: איפנת הקורקבן. היינו: אופנה של מכנסיים, המשאירה את הטבור ואת סביבתו הקרובה גלויים לעין השמש והאדם, מאחר שהחולצה הצנועה מסתפקת בכיסוי החזה.

בנות ישראל, וביחוד בנות צפון תל-אביב, הסתערו על המכנסיים בהתלהבות רוננת. מאות ניקנו תוך זמן קצר. אולם כאשר הגיע תורן ללבוש אותם, התעורר בהן (ובתורה) הפוריקאניזם הישראלי בכל עוצמתו ואימתו.

לכן נהגו הבנות כאנשי חלם בשעתם: הן לבשו, אומנם, את מכנסי-הביקיני, אך לא עם החולצה הקצרה המיועדת להם, אלא עם חולצה ארוכה, המכסה לבטח את כל איזור הטבור. ומאז הן ממשכות לסבול, להזיע ולהתענות כתמול-שילשום, מתוך ידיעה גאה שצניעותן נשמרה בעליל.

וזה חבל. אופנת-הטבור נראית כמתאימה במיוחד לאקלים הישראלי בימי הקיץ. בהשאירה את איזור המתנגים פתוח לאוויר ולרוח, היא נוחה והיגיינית הרבה יותר מכל אופנה פורטוגזית. על גופה של צעירה יפתגוף, היא גם אסתטית להפליא. ואשר לצניעות — מי קבע כי הטבור הנשי צנוע פחות מאשר הקרסולים או המרפקים, הכתפיים והגב, שגילויים גרם בשעתו להתרגשות פורטוגזית איומה, ועודנו מחריד גם כיום את חוספי יוסלה?

אין ספק שאילו החלו מאה צעירות נועזות לאמץ לעצמן את איפנת-הטבור, היו הבריות מתרגלות אליה במהרה, כמו לכל התקדמות אחרת של המוסר הציבורי. אולם עדיין לא נמצאה פלוגת-מחץ כזאת. צעירות רבות לובשות את המכנסיים המקוצרים-מלמעלה בהחבא, בסתר ביתן — אך חוששות לצאת עמם לרחוב, ואפילו לטיילת שעל שפת-הים. מספר חלוצות החולצות הקצרצרות פעוט ביותר.

השבוע התנדבה כתבת העולם הזה, יווה יריב, להסתכן ולהתהלך ברחובות תל-אביב כשהיא לבושה לפי האיפנה החדשה, כדי לבחון את הגבת הציבור. בעמודים אלה מתפרסם הדו"ח שלה על מיבצע נועז זה, הסיכוב הראשון של הקרב הגדול על מקומו של הטבור החשוף בחברה הישראלית החדשה — הקרב בין אתיקה (מווייפת) לבין אסתטיקה (אמיתית).

הסכמה כלל

הנאה שקמה

הצטיירה על פניו של עוברי אורח ברחוב דינגוף למראה האופנה החדשה. "זה יפה מאד" אמר, אך לבתי לא ארשה."

הנאה והערכה מצטיירי

סקרנות

גלוייה צפה בעיני חבורת ילדו ים. "תביטי איך היא הולכת?" שהסתיים בדרך כלל באיך את לא מתביישת לל

מאת זיוה יריב

הקרב על הקורבן

ובעלי טבור סבעי. אבל הם הלכו או ל- לוד, ללחת את סובלן ולקבל את יוסלה, והיו עסוקים.

וכך, בשעה שתיים-עשרה-אפסיאס, ללא מורא וללא משוא פנים, הכרתי רשמית על קרב הקורקבן. אני מתכוננת — חשפתי אותו לעיני האוייב — האזרה. אלנבי היה המוצב. הסיביב הראשון החל. מאות ראשים הסתובבו.

הרחוב הסתובב לאחור. הבתים הסתובבו. המכוניות לא יכלו, מפני שהיה שם שוטר- תנועה, שעשה את מלאכתו נאמנה — כי שניות בהן לא הסתובב לבחון את הקור- קבן.

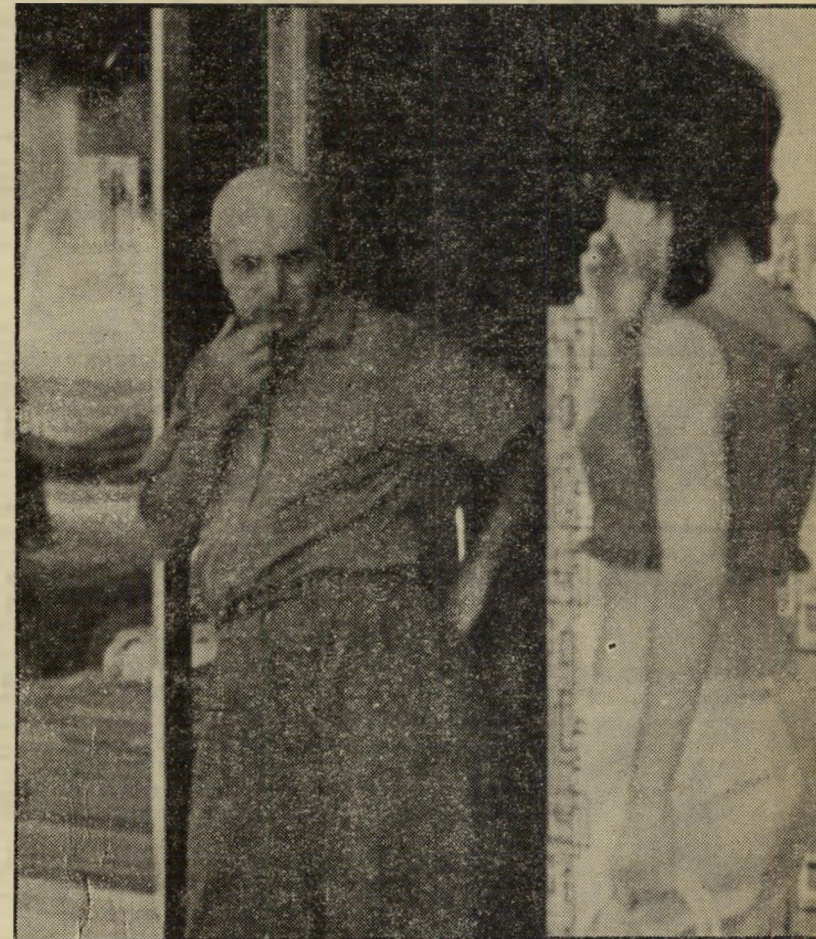
הסתובבו כל הגילים. המינים. המעכדות. המפלגות. כל זיקית היתה מרגישה מצויין במרחב. מעולם לא העזתי לחשוב שטבור קטן כזה יכול לעמוד, מלבד במרכז גופי, גם במרכז העולם. הטילול היומי הזה כי רחובות תל-אביב החזיר אותי אנוצנטרית. אני מתכוננת לתבוע פיצויים מהמערכת.

הקרב לא היה אכזר, או נואש. יתכן שי זה היה ההמסין, אבל בסקירתה הביולוגית ברחובות תל-אביב לא ניתקלתי בהיות-טרף דורסניות, לשימחתי הרבה. היו אומנם ניס יונת מצור, ניסיונות סרק, ליתר דיוק, עובדה היא, ששום מערכת שיניים לא ניני עצה בעקב אכילס שלי — הקורקבן.

☆☆☆ טבולת האש הראשונה

ישיבי הקפה מצאו עיסוק חדש: אני פליחה, טעות הטבור. בעצם, אולי, אני חלק מהם, הגברים, הביטו בי/בו אסירי- תודה משום-בה לאחר שונח אותם הועזוע הראשון. המינים האחרים ששהו שם קי בלו את האמת הערומה בקרירות מאימת. שתייתי אספרסו בבדידות מזהירה. לפתע התקרב לקראתי מקרב המתנה-המאיים דבר לבוש שימלה, עקבים בינוניים, שלושים פלוס. מהשוף השימלה לפנים ומאחור היה זהה, אני מתכוננת, עמוק. הוא לא הגיע עד הקורקבן, וזה היה היתרון שלה עלי.

ונהתי את הרעיון המיליטאריסטי למשוח צבעי מלחמה על הקורקבן שלי. בעצם גם לא התנדבתי למיבצע זה. בחרו בני קשה לומר שהדבר החמיא לי במיוחד. בהרו כי להיות גברת נחשון משום שי הייתי האפשרות היחידה. מובן שהיו גם העורך הראשי, ראש המערכת, הכתב הי ראשי וכל השאר. כולם ברנשים בריאים

תמיהה

אמרה ארשת פניו של סוחר שטיחים. אחרי היריהרר מעמיק הגיע למטי קנה זיה למעלה מהשגתו, ושאל את הגברת המייצגת את הסבורי, תחלתי לי על השאלה, גברתי, אבל אזלי אפשר לדעת מה זה בעצמי? מה אפשר לענותי